

Hoofdstuk 10

Lieve kleinkinderen,

‘Mama,’ zegt Jantje, ‘nog één nachtje slapen en dan ga ik op schoolreisje.’

‘Ja Jantje, heb je er zin in?’ vraagt mama.

‘Ja mama, heel veel. Maar we moeten niet vergeten dat ik morgenvroeg het t-shirt van school aantrek.’

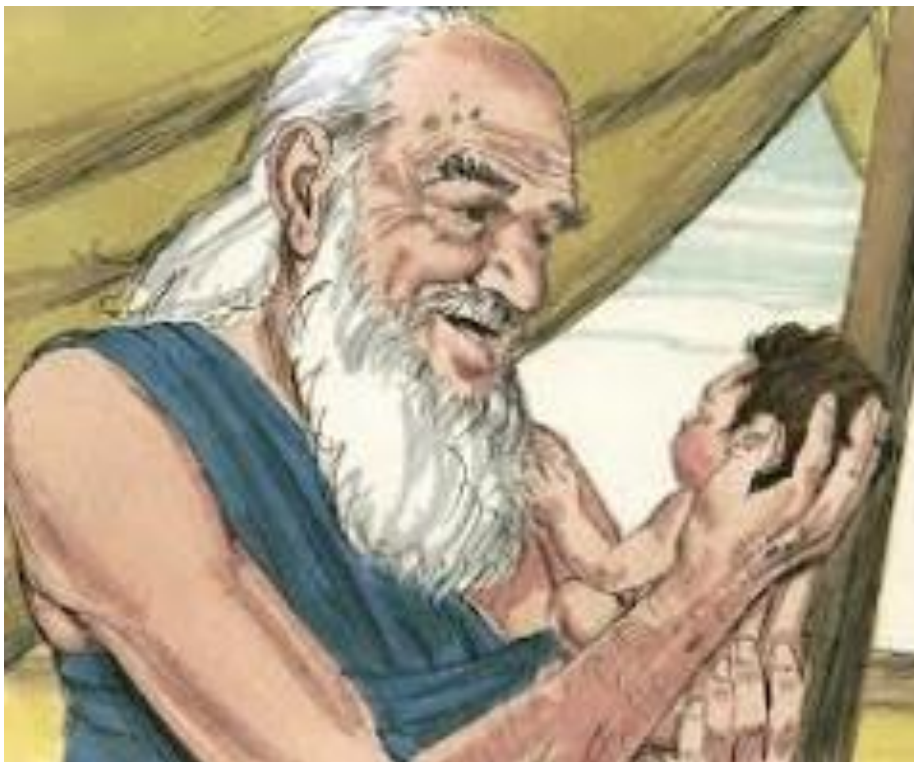
‘Jantje, dat vergeten we zeer beslist niet, want in de dierentuin moeten alle mensen kunnen zien dat jij een leerling van jouw school bent.’

‘Mooi is dat, hè mama?’

‘Ja Jantje, jij hoort er ook bij, bij alle leerlingen van jullie school. En door dat t-shirt kunnen alle mensen dat zien.’

Hoofdstuk 10 - Het verbond en het teken - Genesis 17

En weer ging de tijd voorbij, vijftien lange jaren. De kleine Ismaël was een sportieve, flink uit de kluiten gewassen jongen geworden. Al bijna een jonge man, dacht Abram. Wat was hij blij en trots op zijn eerste en enige zoon, maar Saraï had een hekel aan hem. Ismaël had dat wilde en trotse karakter van zijn moeder en Saraï kon maar niet vergeten dat hij een kind was van een slavin.

Abram en zijn oudste zoon Ismaël.

In datzelfde jaar kwam de Heer nog een keer bij Abram.

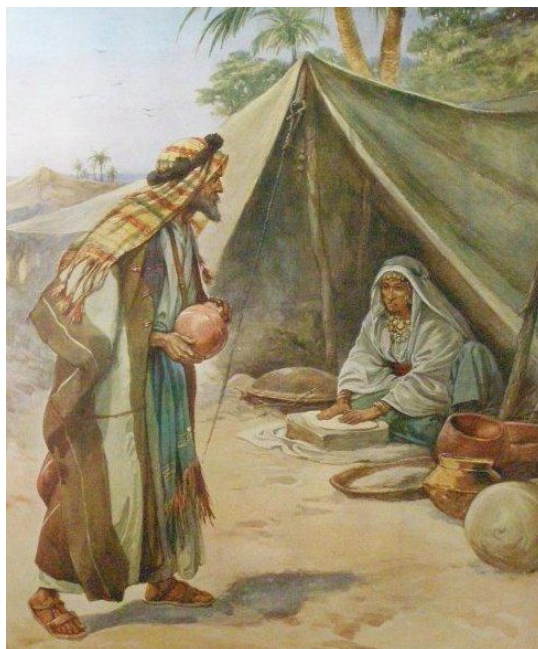
‘Ik ben God, de Almachtige’, sprak Hij, ‘wandel in mijn wegen en wees oprecht.’

En terwijl Abram eerbiedig zijn hoofd tot op de grond boog, bevestigde God opnieuw het verbond met hem en vertelde Abram wat er in de toekomst zou gaan gebeuren. Hij, Abram zou uitgroeien tot een groot en machtig volk en daarom moest hij in het vervolg niet meer Abram, maar **Abraham** heten. Met hem zou God *een eeuwigdurend verbond* hebben en niet alleen met Abraham, maar ook met zijn hele nageslacht, met het volk Israël waarvan hij de stamvader, de aartsvader zou zijn.

Maar omdat bij elk verbond twee partijen zijn ging niet alleen God zijn Zegen geven. Ook Abraham moest iets doen. Als teken dat hij een verbond met God had moest hij zichzelf en zijn zoon Ismaël en al zijn knechten en slaven besnijden. Iedereen van het manlijk geslacht die bij Abraham woonde en werkte, *moest dit teken ontvangen en wie dit niet wilde moest weggestuurd worden.*

Abram vond het helemaal niet vreemd dat hij zijn volk moest besnijden. Dat werd in die tijd wel meer gedaan en dat het een pijnlijke gebeurtenis was en je er een paar dagen ziek van werd, ja dat was nu eenmaal zo. *En nu die besnijdenis een teken zou zijn van Gods verbond en een teken van Zijn genade en gunst, vond Abraham het helemaal niet erg.*

Maar God de Heer had nog iets te zeggen waar Abraham wel moeite mee had om dat te geloven! Hij moest zijn vrouw Sarāi een nieuwe naam geven. Niet langer Sarāi, maar zij moest in het vervolg **Sara** genoemd worden. Ja, want zij zou zwanger worden en een zoon krijgen. Uit haar zouden volken en koningen geboren worden.

Abraham en Sara zullen nog een baby krijgen.

Abraham kon het eigenlijk niet geloven. Zijn vrouw Sarai was negenentachtig jaar oud, veel te oud om nu nog kinderen te krijgen. Terwijl Abraham heel diep voor God boog, lachte hij in zichzelf en dacht: zullen twee van zulke oude mensen nog een zoon krijgen? En zal Sarai die al heel lang grootmoeder had kunnen zijn, nu nog moeder worden?

Het kon immers niet! En stel dat het wel gebeurde, nu dan zou dat een heel, ja een heel groot wonder zijn.

En het hoefde immers niet meer! Hij had al een zoon en was Ismael voor de wet niet Sarai's zoon!

'Och Heer,' zei Abraham eerbiedig, 'laat al deze dingen maar met Ismael gebeuren. Dat kan toch ook?'

'Nee,' zei de Here God, 'Sara zal zelf een zoon van jou krijgen en die zoon moet je **Izaak** noemen. '**Men lacht**' betekent die naam. Want iedereen die hoort van een baby van zulke oude mensen, zal van blijdschap lachen. En mijn verbond met jou zal ook voor jouw zoon Izaak gelden, tot *een eeuwigdurend verbond* met al zijn nakomelingen.

Ook Ismael zal ik zegenen. Ik zal hem rijk en gelukkig maken omdat hij een zoon van jou is. Ook hem zal ik veel nakomelingen geven. Er zullen twaalf belangrijke leiders van hem afstammen.

Maar mijn verbond met jou, mijn speciale Zegen is voor Izaak en zijn nakomelingen.'

Met deze woorden maakte de Heer een eind aan dit gesprek en Abram zag Hem teruggaan naar de hemel.

Wonderbaarlijk blij was Abram. Vijfentwintig lange jaren had hij moeten wachten en nu hij dacht dat het niet meer kon, nu zou het gebeuren. Abram hield heel veel van Ismael. Maar een zoon van Sara en hem, dat was toch iets anders. En wat zou Sara nu zeggen? Zou ze veel spijt krijgen dat ze toen met haar slavin Hagar haar zin doorgedreven had?

Abraham, de vriend van God.

Diezelfde dag nog gaf Abraham het bevel dat alle mannen moesten worden besneden. Ook vertelde hij aan iedereen de nieuwe namen die God hen gegeven had. In het vervolg zou hij niet langer Abram heten, maar Abraham. Dat betekende *'Vader van een grote menigte'* en de nieuwe naam van Saraï zou Sara zijn: *'De Koninklijke.'*

De slaven keken hem vreemd niet begrijpend aan. Natuurlijk durfden ze er niets over te zeggen, maar ze dachten er des te meer er het hunne van.

Die oude Abram: het leek niet veel op een menigte en met Saraï al helemaal niet! Abram merkte hun twijfels wel. Hij wist heel goed dat de mensen om hem heen er niets van geloofden. Maar hij glimlachte in zijn baard. Ze moesten het eens weten....

Abraham glimlachte in zijn baard. Ze moesten het eens weten....

Toen sleep hij zijn stenen messen en begon zijn mannen te besnijden. Een oude vertrouwde slaaf besneed Abraham. De pijn telde hij niet, noch de hoge koorts op de derde dag. Hij was alleen maar blij dat hij nu voor altijd **Gods vriend** zou mogen zijn en dat hij daarvan een teken in zijn lichaam droeg, een teken van het eeuwig verbond.